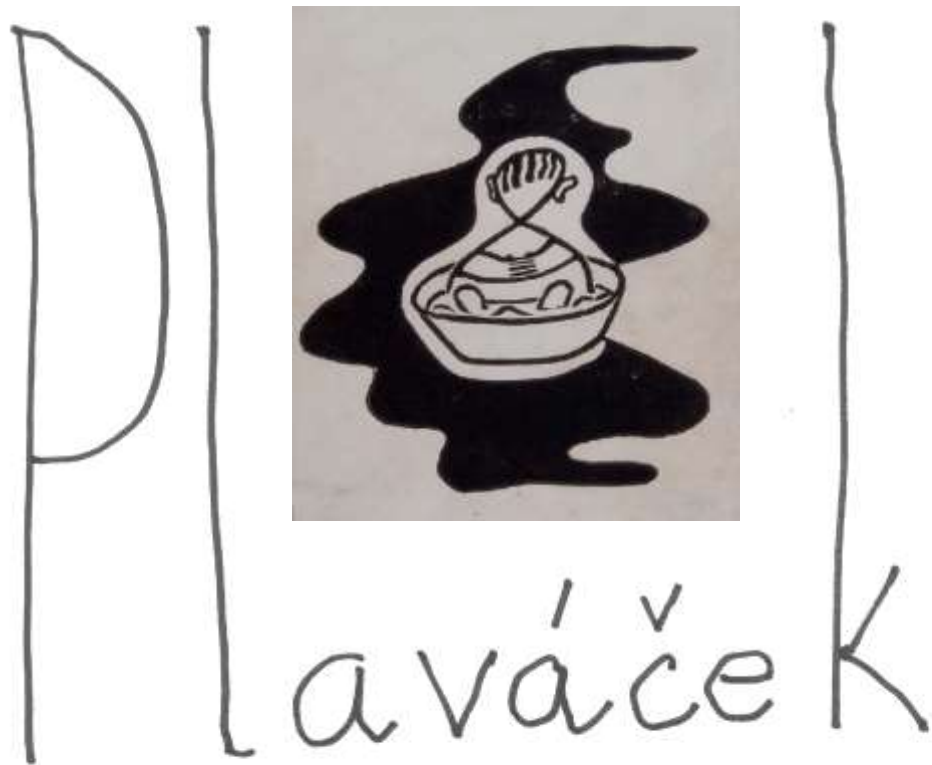

2024

č. 7

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 4. září 2024v zahradní restauraci Na Vinici, stanice Malvazinky, autobus 137.

Zápis

Omluvenky

Omlouvám se, jsem mimo. **Pirilík**

Tak hned využívám příležitosti k omluvě: pochodu kolem Sázavy 7. srpna se nezúčastním, je to moc na moje léta, neušel bych to. Ale budu na vás mladší myslet ve Františkových Lázních u bazénu pro staré. **Pulec**

Zdravím a nahlašuji svoji neúčast. Vyrazím na výlet, ale s tlupou vnoučat na kolech – po Šumavě. Pochopitelně, že abych jim stačil, mám pohon. Počasí je, jak říkával Loula, krásné až k po.... **Yško**

Zdravím z jižních Čech, taky se omlouvám. **Mahdí**

Omlouvám se z výjezdního vejletu jsa zaneprázdněn. **Kačka**

Omlouvám se, jsemv pracovním procesu. **Pacík**

Ahoj fšem, Omlouvám se, alébrž mám záda v háji, chodím do i ze schodů pouze po jednom, na autobus nedojdu a dalších pár kilometrů už vůbec né. Až příště- snad. **Zub**

Zpráva o výjezdní schůzce Prvostředečníků 7. srpna 2024 do Posázaví

Na sraz v 10:30 na Budějovické se dostavili: **Zbyněk, Mahu, Hekloš a Reyp**. V 10:48 jsme odjeli autobusem PiD nikoli do Nespek, jak bylo původně plánováno, ale až do Poříčí nad Sázavou, neb nás **Mahu** naladil, že jsou tam dva úžasné kostely. Takže jsme napřed navštívili dvě památky, a to kostel sv. Petra, který byl přístupný jen zvenku a kostel sv. Havla, kam bylo možné nahlédnout od mříží ve vchodu. Při obchůzce po hřbitovu byly nalezeny drobné mince v hodnotě 5,- Kč, které byly vhozeny do pokladničky v kostele za dveřmi. Poté jsme došli po silnici do Městečka a v hospodě Antonína Bartáka jsme doplnili tekutiny. Do Nespek jsme byli také nuceni jít po silnici, žádná turistická stezka mimo nevedla. Napřed jsme se zastavili u domu, kde bydlí **Hanka**, vdova po **Bobánkovi**. Protože nebyla doma, ačkoli jsem jí naši návštěvu avizoval na Veteránech, v červnu na Petrašce, zanechali jsme tam

písemný pozdrav. Další zastávka následovala v hostinci Stará hospoda, kam **Bobánek** rád chodíval. Tam jsme poobědvali a opět svá těla posílili tekutinou. Další cesta už vedla podle původního plánu podél Sázavy do Ledců. Protože **Eggy** také nebyla doma, věnovali jsme pozornost jen výroční pramici, která tam leží na břehu rybníka. A byli jsme nuceni konstatovat, že je hodně rozeschlá, a to včetně bortů. Její případné opětovné použití na závod Přes tři jezy bude vyžadovat důkladnou údržbu, ne-li opravu. Poslední díl vycházky pak vedl údolím mezi řekou, loukami, poli a chatami až pod zříceninu hradu Zbořený Kostelec. Ač se **Mahu** původně přimlouval za prodloužení až do Týnce a jízdu do Prahy Posázavským expresem, ani časově, ani fyzicky, nás to nezlákalo. Byli jsme totiž dost „ušoupaní“. Původní plánovanou trasu jsme si prodloužili z 6 na 10 km a počasí bylo dost úmorné. Tak jsme byli rádi, když nás, po chvíli čekání, odvezl autobus č. 339, odjíždějící v 16:42, zpátky na Budějovickou. Tam tato netradiční schůzky skončila.

Každopádně by bylo dobré podobné „výjezdní“ schůzky organizovat i nadále, třeba jednou za ¼ roku, resp. napojit Prvostředečníky na jiné podobné akce (Veteráni, Zajíčkův memoriál apod.), požádané dalšími skupinami Pětkařů a Slavojáků. Udržují se tím mezilidské vztahy i naše kondice.

Organizoval, zapsal a fotografoval **Reyp**

Mladá generace Prvostředečníků: **Reyp, Mahu, Zbyněk a Hekloš** se vydává na cestu

Dorazili jsme do Bobánkova

Dokumentace ke stavu naší pramičky

Pohoda výletu:

Na výletě také fotografoval **Mahu** a své fotografie opatřil titulky

Ledecký kostelík se hřbitovem

Kde je ale ledecký vodník?

Skála pod hradem Zbořený Kostelec s rotundou (11. stol.

Plánek výletu a popis hradu, na výstup nezbyly síly ani čas

Sem jsme dorazili, cca 17:45

poslední ohlédnutí

a občerstvení v drožce

Zpráva o letošním táboráku Pětky

Tak jsem minulý víkend, možná už předminulý, podle toho, kdy to čtete, vyjel na pětkový táborák. Asi po 30 nebo 35 letech. Moje děti nějak do oddílu nechodily, tak jsem nenašel důvod tam jezdit. A možná jsem se i trochu bál, jak to tam dneska chodí, jestli bych si nepřipadal moc jako stará konzerva. S lidmi z vedení se samozřejmě potkávám, ať už na softbalu, na Petrášce nebo na různých akcích, ale teprve výzva v podobě softbalového utkání ISBA vs oddíl po táboráku mě vyprovokovala k účasti. Chtěl jsem už vloni, kdy byla premiéra, ale tři dny před táborákem jsem si zlomil klíční kost, tak bylo vymalováno. Než jsem vyrazil, přišel od kapitanátu mail asi ve znění: *Všichni kluci jsou v pořádku, a holčičí tábor stojí.*

Táborák bude. A sakra. Snad to nebude průšvih. V sobotu odpoledne jsem tedy dorazil k Telči, resp. ke Staré Říši, přijedu na místo a vidím tohle:

No potěš koště. Zvednu oči a vidím tohle:

Pak se pořádně rozhlédnu, a ono nebude tak zle

No a začal jsem potkávat i táborníky, ze všech čtyř oddílů dohromady - pro mne novinka. A ještě roverky a roveři. Vyjasnilo se, jak je to s těmi živými kluky - bouře jim totálně sfoukla tábor, odjeli domů a na táborák zase přijeli.

Fakt hodně lidí. Aby se to zvládlo, byli vybráni dva konferenciéři (nenapadá mě lepší slovo), holka a kluk, a ti s naprostým přehledem zvládli i tu masu rodičů a příznivců. A už to jelo tak, jak to i bývalo. Slavnostní zapálení, písničky, výstupy a tak dále.

Nejmorbidnější výstup měly samozřejmě světlušky:

Samozřejmě přišel i déšť, a tak se fantastická kapela musela schovat, ale jenom na chvíli, déšť přešel a jelo se dál

I prvostředníci měl zastoupení.

Tohle je **Ječmen**, kapitán kluků, který vypráví, Jak to bylo s tím sfouknutým táborem, pomocí hasičů a vším okolo toho. Evidentně drsná a kapitanátem zvládnutá akce.

Ráno slavnostní nástup, předávání šátků, vyhlašování nových přezdivek a tak. Po nočním lijáku se softball zrušil, louka byla zralá tak leda na soutěž ve slajdování. A v pondělí byly zkoušky majora Rogerse, ale to už jsem tam nebyl.

A to by bylo tak všechno.
Nebylo.

Byl jsem naprosto nadšený z toho, jak všechny části pětky jedou, jak jim to i funguje dohromady.

Pětka žije, a žije zatraceně dobře. Díky všem okolo, rodičům, kapitanátu, i všem dalším co se okolo oddílu pohybují.

Mahdí, kdysi také kapitán

Z Pulcových vzpomínek

Jak přišel Sv. Martin málem o boty

Švýcarsko bylo odjakživa tranzitní zemí. Překonat Alpy nebylo ale snadné a ani všude možné. Vzniklo ale několik tras, které se používaly běžně. Jedna z nich vedla Mesolcinou podle řeky Moesa, pak přes Malý San Bernardino a dolů podle řeky Zadní Rýn. Na této trase leží údolí Schams. Na jih je ohraničeno strží Rofla, divokou a překrásnou úžinou, kde je dnes přehrada, jejíž elektrárna vyrábí proud, zatím co na sever neprůchodnou Via Mala, proslulou

stejnomeným románem o rodinné tragedii, který byl také zfilmovaný. Propast je turistickou atrakcí, žádné výtahy! Hezky po schodech!

Dno údolí Schams leží asi ve výšce 1 000 m.n.m., ale okolní kopce dosahují až skoro k 3 000 m.n.m. (Piz Beverin 2 997m). Ty dvoutisícimetrové stráně vzbuzují velmi impozantní dojem.

Frekventovaná cesta musela být zabezpečena: byly tu tři tvrze, kde sídlily malé posádky, které chránily pocestné před loupežníky, kterých tu bylo také habaděj! Z Bärenburgu zbyly jen stopy po obvodových zdech, kde stál Hasenstein ukazují jen tvary zemních násypů, zříceninu si rozebrali místní obyvatelé a opracované kameny používali při stavbě svých soukromých domů. Jak se původně jmenoval Hrad Haselstein, vysoko na stráni, se zapomnělo. Dnešní název vznikl až později, když na hromadě kamení z rozpadlé tvrze vyrostly lísky..

Dnes vede Schamsem dálnice, která překonává okrajové propasti tunelem v kopci. V údolí leží několik samostatných vesniček, největší je Andeer, ale známější je asi Zillis. Ten je proslulý hlavně kostelem Sv. Martina s ručně malovaným kazetovým stropem. Jedná se o opravdový unikát, přijíždějí sem turisté z celého světa, aby strop obdivovali a zkoumali. A dali si kroupovou polévku, místní specialitu. Báječná, doporučuji! Kostel je zasvěcen Svatému Martinovi, který je také zobrazen na západní fasádě nadživotní freskou. Tak velkou, aby byla vidět i ze silnice, ačkoliv, když ho malovali, tu žádná silnice ještě nebyla.

Při pohledu na fresku Svatého Martina si pozorovatel všimne, že má Martin trochu krátké nohy. Nevědoucí turisté si řeknou, že ve středověku neuměli ještě zobrazit lidské tělo v těch správných proporcích. Ale my, zasvěcení, víme své!

Umělec, který obrovskou fresku zhotovil, měl pochopitelně předlohu. Tu rozdělil do 36 čtverců, čtyři na šířku a devět na výšku. Kluci, kteří mu pomáhali, udělali vždycky pás fasády na výšku jednoho čtverce, umělec přenesl kresbu z příslušných čtverců z předlohy na zeď a barvil tak, aby se barva vsákla do čerstvé omítky. Když byl jeden pás hotový, udělali kluci čerstvou omítku níž a umělec přenesl zase kresbu na zeď a barvil. Kluci mezitím rozebrali lešení nad ním, to už nebylo potřeba. Svoji práci uměli dělat výborně! Co ale neuměli, číst, psát a počítat. Tyto tři dovednosti nebyly tenkrát považovány za k životu nezbytné. A tak se stalo, že když měl umělec přenést na zeď předposlední pás čtverců, zjistil, že se mu tam vejde už jen jeden. Ovšem nechat Sv. Martina bez bot, tady v horách, v té zimě, to si umělec netroufal. Tak tedy vynechal ten předposlední, tam byly stejně jenom Martinovy nohy, ale ty boty mu namaloval. A tak má Sv. Martin na fasádě v Zillisu trochu kratší nohy, no a?

Až se budete v Zillisu koukat na Sv. Martina s kratšíma nohama, nikomu nic neříkejte. Teď už také vy víte své! A nezapomeňte si dát tu polévku, tady jí říkají Gerstensuppe a je opravdu výtečná!

Kostel sv. Martina

Details nástropních maleb jsou někdy dost kruté ale zkrácené nohy sv. Martina jsme na internetu nenašli

Vtipy z Pulcovy zásobárny

Rozdíl mezi ženským a
a mužským bytem:
V ženském se nádobí myje
po jídle
a v mužském **před jídlem...**

MOJE ŽENA SI UŽ TÝDEN
NIC NEOBJEDNALA NA
INTERNETU...
VČERA SE TU ZASTAVIL
KURÝR, ABY SE ZEPTAL,
JESTLI JE V POŘÁDKU.

Nejsem ani ranní
ptáče ani noční sova!

Jsem nějaký druh
trvale vyčerpavého
holuba! 🌀

"Mami co je to
transsexuál?"
"Já nevím, zeptej
se strejdy
Boženy..."